

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

(Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) **NYELV TUDÁS**
1255 Budapest, Pf. 2., Pf. 117.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Magyar Nemzeti Bank ([REDACTED]) képviseli: [REDACTED]
jogtanácsos) indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban Abtv.)
27. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjeszti elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy – az indítványozó határozatát hatályon kívül helyező és az indítványozót új eljárásra utasító döntés tekintetében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 28.K.31.477/2014/13. számú, valamint a Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.030/2015/6. számú jogerős ítéletére is kiterjedő hatállyal – állapítsa meg a Kúria Kfv.III.37.859/2015/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg a hivatkozott bírósági döntéseket, mivel sértik az Alaptörvény 28. cikkét és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglaltakat.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1) Az eljárás megindításának indokai

Az indítványozó a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény 4. § (9) bekezdése alapján ellátja pénzügyi közvetítőrendszer felügyeletét. Ezen hatáskörben fogyasztóvédelmi ellenőrzést végzett a [REDACTED] -nél annak megállapítása érdekében, hogy a nevezett pénzügyi intézmény a pénzügyi tranzakciós illetékről szóló 2012. évi CXVI. törvényben (a továbbiakban: Pti. tv.) bevezetett pénzügyi tranzakciós illetéket (a továbbiakban: PTI) jogszerű módon hártotta-e át a fogyasztókra.

Az indítványozó H-FH-I-B-43/2014. számú határozatában a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (12) bekezdésének megsértését állapította meg, mivel álláspontja szerint a pénzügyi intézmény eljárása sértette a

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK

FŐLAJSTROMSZÁM
KEZDŐIRATON:

Postán / Gyűjtőiroda / Személyesen / E-mailen / Faxon

Érkezett: 2016 -04- 25

PÉLDÁNY: 3 IV.

MELLÉKLET: 9 KÖZTÜK:

FŐLAJSTROMSZÁM: 31477/14
UTÓIRATON:

iktatószám: 7360-5/2016

149

számítási mód megváltoztatására és az új díj bevezetésére vonatkozó törvényi tilalmat. A pénzügyi intézmény mindkét megállapítás tekintetében kezdeményezte a határozat bírósági felülvizsgálatát.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 28.K.31.477/2014/13. számú ítéletében a számítási mód megváltoztatása tekintetében elutasította a keresetet, míg az új díj bevezetésére vonatkozó rendelkezések tekintetében az indítványozó határozatát hatályon kívül helyezte és az indítványozót új eljárás lefolytatására utasította.

Mindkét peres fél fellebbezett az elsőfokú ítélettel szemben. A Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.030/2015/6. számú ítéletében a felperesi pénzügyi intézmény fellebbezésének helyt adott, az indítványozó fellebbezését azonban elutasította és a határozatot teljes egészében hatályon kívül helyezte azzal, hogy az indítványozót csak a számítási mód megváltoztatása tekintetében utasította új eljárásra.

A jogerős döntéssel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria elutasított és a jogerős ítéletet – annak indokait elfogadva – hatályában fenntartotta.

A megsemmisíteni kért ítéletet az indítványozó 2016. március 5. napján kapta kézhez.

A Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 271. § (1) bekezdés e) pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha a határozatot a Kúria hozta. A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete az Abtv. 27. §-a értelmében ügy érdemében hozott döntés, mellyel szemben további jogorvoslatnak nincs helye, ezáltal az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, további jogorvoslati lehetősége az ügyben nincs.

2) A megsemmisíteni kért ítélet az alábbi, Alaptörvényben biztosított jogokat sérti

Az Alaptörvény B cikk (1) bekezdése szerint Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése alapján a magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Ugyanezen cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a

jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény 28. cikkéből illetve a C) cikk (1) bekezdéséből az következik, hogy a bíróság a döntését a jogszabályok tartalmának kibontásával hozza meg, értelmezi a jogszabályt, de maga jogot nem alkot: nem alkalmaz olyan szabályt, feltételt, amelyet a jogszabály nem tartalmaz.

Az indítványozó álláspontja röviden összefoglalva az, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő alkotmányos alapjog gyakorlatilag csak akkor biztosított, ha a peres eljárás során bíróság a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikkének figyelembevételével azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Amennyiben a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének figyelmen kívül hagyásával jár el, azaz a jogszabályokat nem céljuknak megfelelően, a közjó érdekében alkalmazza, sérül a jogállamiság követelménye és a tisztességes bírósági eljárás, valamint a jogorvoslat nem biztosított, amely egyben alapjogi sérelmet is eredményez. A bíróság ítéletével jogot alkotott, miután olyan feltételekre alapozta döntését, amelyet a jogszabály nem tartalmaz, így eljárása sérti a hatalommegosztás elvét.

Az indítványozó álláspontja két részből áll:

a) azon ítélet, amely sérti az Alaptörvény 28. cikkét, egyben sérti a XVIII. cikk (1) és (7) bekezdését is, ezen alaptörvény-sértő helyzetben az Alkotmánybíróság jogosult eljárni. Ezen álláspontunkat a jelen indítvány 3) pontjában fejtjük ki részletesebben.

b) a megsemmisíteni kért ítéletek, különösképpen a Kúria és a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletei sértik az Alaptörvény 28. cikkét, miután a bíróság figyelmen kívül hagyta a jogalkotói célt és a közjó érdekeit. Ezáltal az indítványozó alkotmányos alapjogai sérültek a peres eljárásban. A bíróság ezen felül – a hatalommegosztás elve megsértésével - jogot alkotott, miután olyan feltételekre hivatkozott, amelyeket a jogszabály nem tartalmaz. Ezen álláspontunkat az indítvány 4) pontjában fejtjük ki részletesen.

3) Az Alkotmánybíróság eljárásának indokoltsága

Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a tisztességes eljáráshoz, (7) bekezdése a jogorvoslat való jogot rögzíti. Nyilvánvaló, hogy az eljárás minőségét nem csak a formai előírások megtartása, hanem a döntés tartalma is meghatározza: nem elegendő az eljárási szabályok megtartása, ha a döntés

tartalmilag nem következnek a jogszabályokból. A tartalmi követelményeket vizsgálva a bírósági döntések legfőbb korlátja a jogállamiság: a döntéseket a jogalkotó által elfogadott jogszabályok helyes alkalmazásával kell meghozni. A jogorvoslat a gyakorlatban akkor érvényesül, ha a jogorvoslati bíróság érdemben foglalkozik a fellebbezésben, felülvizsgálati kérelemben megfogalmazott kifogásokkal (érvekkel), továbbá a jogorvoslat során – ahogy az az Alaptörvény 28. cikkéből is következik – a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban, a közjó érdekében a józan észnek megfelelően értelmezik, nem pedig önkényes módon. További követelmény, hogy a döntés a leírt jogszabályon és ne a bíróság által alkotott további feltételeken alapuljon. A tisztességes bírósági eljáráshoz és a jogorvoslatához fűződő jog így nem csupán formalitás, a jogállam fogalmából, a hatalommegosztás elvéből és különösképpen az Alaptörvény 28. cikkéből következően azokhoz tartalmi minőségi követelmény is tartozik.

Az Alkotmánybíróság az 1/2015. (I. 16.) AB határozat indokolásában hangsúlyozta, a „*bíróságok jogalkalmazása során alapvető kötelezettség a jogszabályok szövegének elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezése, mely során kiemelt szereppel bír a közjó és az erkölcs szem előtt tartása (Alaptörvény 28. cikk) [36].*

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozata [24] pontjában megállapította, hogy „*önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is.*” A hatékony jogvédelem azonban előfeltételezi, hogy a bírói döntés tartalmilag megfelel az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak..

Az Alaptörvény 28. cikkéből és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéséből együttesen tehát az következik, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog, valamint a jogorvoslati jog ténylegesen akkor biztosított, amennyiben a bíróság a jogorvoslat során a törvények céljára is figyelemmel jár el. Ennek hiányában mind a tisztességes eljárás, mind a jogorvoslat látszólagos és a bírósághoz forduló személy alapjoga sérül.

Az Alkotmánybíróság a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat [22] pontjában megállapította, „*az Alkotmánybíróság feladatához tartozik annak megválaszolása is, hogy egy adott jogszabály mely jogalkalmazói értelmezése találkozik az Alaptörvényben elismert jogokban rejlő egyes követelményekkel. Az Alkotmánybíróság az alapjogi követelményrendszer érvényesülését a bírói döntések alkotmányos ellenőrzésén keresztül utolsó belföldi jogi fórumként végső soron maga garantálja*”.

Ugyanezen határozat [110] pontja szerint „*az Alkotmánybíróság feladatai ott kezdődnek, ahol a jogszabályok bírósági jogértelmezéssel kibontott tartalmának Alaptörvénnyel való összhangjáról kell dönteni. Azon követelményt, hogy a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az*

Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni, az Alaptörvény 28. cikke rögzíti, így ezen követelmény érvényesülését az egyes bírósági döntésekben az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni."

Az Alkotmánybíróság a 25/2014. (VII.22) AB határozatban megállapította, hogy a bíróság a törvény szabályait indokolatlanul szűken értelmezte és ez okból a bírósági döntést megsemmisítette. Megállapítható tehát, hogy – jóllehet az eljárást jogszerű körülmények között folytatták le – a bírósági döntések alaptörvény-sértést valósítanak meg, amennyiben az alkotmányossági követelményektől és a jogalkotói céltól eltérnek.

Az indítványozó nem annak vizsgálatát kéri, hogy a bírósági döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, sem pedig annak, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, illetve hogy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. Az indítványozó kérelme annak vizsgálatára irányul, hogy a hivatkozott döntések és különösképpen a Kúria ítélete eleget tesz-e az alaptörvény 28. cikkében foglalt értelmezési követelménynek és ezáltal a bíróság érdemi jogorvoslatot biztosított-e az indítványozónak.

A 3/2015. (II. 2.) AB határozat indokolásának [17]-[18] pontjaiban az Alkotmánybíróság rögzítette, hogy *„az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék {ld. pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33] és 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}. [...] **A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény.** Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. **Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes.***

Álláspontunk szerint a megsemmisíteni kért bírósági döntések alaptörvény-ellenesek, mert a bíróság azok meghozatalakor nem volt figyelemmel az alkalmazott jogszabály jogalkotói céljára, a közjó érdekére és a bírósági jogértelmezés a józan ész követelményével is ellentétes. Ennek indokait a következő pontban fejtjük ki részletesen.

Véleményünk szerint a jelen indítványban felvetett kérdés az egyedi ügyön túlmutató jelentőségű, ugyanis az Alkotmánybíróság az egyedi bírósági döntéseknek az alaptörvény 28. cikkének történő megfelelésének alapjogi vonatkozásait, az Alaptörvény 28. cikkének és XXVIII. cikk (1) és(7) bekezdéseinek összefüggését eddig tudomásunk szerint nem vizsgálta. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek tekintjük azt, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő jogok érvényesültek-e a konkrét esetben, amikor a bíróság a jogvita eldöntésekor hivatkozott törvényt

annak céljával ellentétes módon értelmezte. Ettől függetlenül a bírói döntést érdemben befolyásolta a bírósági jogértelmezés alaptörvény-ellenessége, így álláspontunk szerint az Abtv. 29. §-a szerinti feltétel mindenképpen fennáll.

4) A sérelmezett bírói döntések az alábbi okokból ellentétesek a jogalkotói céllal, a közjó érdekével és a józan ész követelményével

Az indítványozó határozatában Hpt. 210. § (12) bekezdésének sérelmét két okból állapította meg: a felperes úgy módosította egyoldalúan, a fogyasztók számára hátrányos módon egyes díjtételeit, hogy a felperes

- a) egyes díjak szerződésben meghatározott számítási módját módosította (számítási mód megváltoztatása);
- b) új díjat vezetett be (új díj bevezetése).

A fenti rendelkezések fogyasztóvédelmi szabályok: a 210. §-t a Hpt. XXIX. fejezete tartalmazza, amelynek tárgya az ügyfelek védelme. Ezen szabályozás célja az általános szerződési feltételek alkalmazásából, továbbá a szerződő felek eltérő információs és gazdasági erejéből eredő aránytalanság kiegyenlítése, a fogyasztók kiszolgáltatottságának mérséklése.

a) számítási mód megváltoztatása

A Kúria döntése indokolásában lényegében osztotta a Fővárosi Törvényszék ítéletében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a Hpt. 210. § (12) bekezdése szerinti szabályok fogyasztóvédelmi rendelkezések. Osztva a jogerős ítélet indokait azokat megismételte, kitérve arra, hogy az új díjak fix összegű részei több díj esetében meghaladták a korábban meghatározott fix díjakat, amely az ügyfelekre nézve hátrányosabb díjakat eredményezett. A Kúria álláspontjának lényege, hogy a jogalkotó a Pti. tv.-ben főszabályként az ügyfél által kezdeményezett pénzügyi műveleteket sújtotta a PTI-vel. A PTI az ügyféli rendelkezéshez kapcsolódik, de a költségvetés felé a pénzforgalmi szolgáltató köteles megfizetni. Ezen tétel nem a hitelintézet tevékenységével összefüggő költségvetési bevétel, és miután a törvény nem tiltja annak áthárítását a fogyasztókra, a hitelintézet a szerződést egyoldalúan, az ügyfél részére hátrányos módon módosíthatta. A tranzakciós illeték tényleges ügyféli rendelkezéshez kapcsolódik és jogos indokul szolgál ahhoz, hogy a pénzforgalmi szolgáltató a díjait azzal megemelje. A Pti. tv. olyan rendelkezést nem tartalmaz, miszerint az emiatt keletkezett többletköltségeit nem háríthatja át a fogyasztókra, így ennek megtörténte alapvetően jogszabályba ütközőnek nem tekinthető. A Kúria ítéletében rögzíti, hogy *„mivel a Hpt. 210. § (11)-(12) bekezdése nem tiltja a díjak számítási módjának egyoldalú megváltoztatását, még az ügyfelek hátrányára sem – vizsgálat tárgyát kell, hogy képezze, hogy ezen változtatás ténylegesen a fogyasztók széles rétege számára előnyös, vagy hátrányos eredménnyel járt-e, tehát végeredményben megállapítható-e a felperesi jogszabálysértés e körben.”*

Elsődlegesen tévesnek tekintjük azon alapfeltevést, hogy a PTI a tranzakciót terheli. A Pti. tv. 1. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálya - a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel - a Magyarországon

székhellyel vagy fiókteleppel rendelkező pénzforgalmi szolgáltatóra, pénzváltási tevékenység végzésére jogosult **hitelintézetre**, valamint pénzváltás közvetítésére jogosult kiemelt közvetítőre terjed ki, nem pedig ezek ügyfeleire vagy tranzakcióira. Jóllehet a Pti. 2. §-a szerint a tranzakciós illeték tárgya a pénzforgalmi szolgáltató által nyújtott pénzforgalmi szolgáltatás keretében nyújtott meghatározott fizetési művelet, azonban a **Pti. 5. § alapján a pénzügyi tranzakciós illetékfizetési kötelezettséget a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója köteles teljesíteni**. A tranzakció csak a tranzakciós illeték mértéke szempontjából meghatározó. A pénzforgalmi szolgáltatót az adóhatóság felé **bevallási kötelezettség** terheli (Pti. 8. § (1) bekezdés), míg a Pti. 7. § (3) bekezdése értelmében az illeték megfizetésére kötelezett - ide nem értve a pénzváltás közvetítésére jogosult kiemelt közvetítőt – a számlakivonaton legalább évente egyszer tájékoztatja ügyfelét az ügyfél fizetési számláján végrehajtott - illetékköteles – műveletek után megállapított illeték összegéről - **annak levonásáról azonban a törvény nem rendelkezik**.

Megállapítható tehát, hogy a pénzügyi tranzakciós illeték a pénzforgalmi szolgáltatót terhelő közteher, amelyet csak az egyéb költségeihez (pl. bérköltség, működési költségek, stb.) hasonló módon terhelhet át a fogyasztókra. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a fizetendő tranzakció mértéke az ügyfelek rendelkezése alapján elvégzett tranzakció összegéhez igazodik. A törvény mind a fizetési, mind a bevallási kötelezettséget a pénzforgalmi szolgáltatóhoz telepítette, továbbá nem utalt arra, hogy a tranzakciós illeték összegével az ügyfél számlája terhelhető lenne.

Ezen okból azt a pénzforgalmi szolgáltató nem az ügyfél számlájáról történő levonással, hanem díjai megemlése útján tudja áthárítani.

Az indítványozó soha nem vitatta, hogy a pénzforgalmi szolgáltató a díjait megemelheti, amennyiben erre a szerződése felhatalmazza, ezáltal eleget tesz a Hpt. 210. § (11) bekezdésében foglalt feltételnek. Ezen jogszabályhely az ügyfél számára hátrányos módosítás egyoldalú lehetőségét biztosítja, míg ugyanezen jogszabályhely (12) bekezdése az egyoldalú módosítási jog korlátait rögzíti. Téves azon álláspont, hogy a tranzakciós illeték azért szabadon áthárítható, mert ezt a Pti. tv. nem tiltja, hiszen erre nincs szükség, az emelés korlátait a Hpt. (12) bekezdése tételesen rögzíti, **a Pti. tv. pedig ezen jogszabályhely figyelmen kívül hagyásáról nem rendelkezett**.

Az emelés lehetőségéből (Hpt. 210. § (11) bek.) a Törvényszék és a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a terheknek megfelelő emelés jogszerűen történhet akár a számítási mód megváltoztatásával is. **Azonban a Hpt. 210. § (12) bekezdése a számítási mód megváltoztatásának abszolút tilalmát mondja ki**, ha az az ügyfél számára hátrányosan történik. Jelentősége itt tehát nem annak van, hogy az emelés az arra okot adó körülményekkel arányos-e, hanem annak, hogy a számítási mód megváltoztatása a fogyasztók számára kedvezőtlenebb díjakat eredményez-e. Ez csak a módosítást megelőzően illetve azt követően felszámított díjakkal összevetve vizsgálható. A Fővárosi Törvényszék ítéletében is hivatkozott tétel esetében (korábban: 115,- Ft, módosítást követően: 125,- Ft + 0,1 %, de maximum 6.000,- Ft) a módosítást követően felszámított díj legkisebb összege is magasabb, mint az eredetileg fizetendő díj, így a módosítás nyilvánvalóan hátrányos volt a

fogyasztókra nézve. A törvény olyan megkötést, hogy a módosítás csak akkor hátrányos, ha meghaladja a módosításra okot adó körülményeket, nem tartalmaz.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében kifogásolta, hogy „*az alperes és az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a díj megemlése az ügyfél hátrányára milyen okra vezethető vissza, a díj végösszege meghaladja-e az alapösszegnek a tranzakciós illetékekkel megemelt összegét, vagy azon belül marad-e*”. A másodfokú bíróság tehát a díjemelés ügyfelekre hátrányos jellegét **nem a módosítás bevezetését megelőzően hatályos díjakhoz, hanem ahhoz mérte, hogy a felperes csak a tranzakciós illeték mértékével emelte-e meg a díjait**. Miután a módosítás a korábban hatályos díjakra vonatkozóan történt, annak hátrányos jellegét is az eredeti díjakhoz képest kell vizsgálni. Nincs jelentősége tehát annak, hogy a felperes csak a tranzakciós illeték mértékével emelte-e meg a díjait, ha az egyoldalú módosítás hatályba lépését követően érvényes díjak – már csak a fix díjrész magasabb összege okán is – egyértelműen és minden esetben magasabbak voltak a korábban hatályos díjaknál. A szolgáltatás drágulása pedig egyértelműen hátrányos a fogyasztókra nézve.

A pénzforgalmi szolgáltató tehát a Hpt. 210. § (11) bekezdés szerinti felhatalmazás (ok-lista) megléte esetén jogosult volt díjait megemelni, de csak a számítási mód megváltoztatása nélkül. Az indítványozó álláspontja szerint a számítási mód megváltoztatása és az új teher áthárítása egyidejűleg nem történhetett meg. Ezt a Törvényszék és a Kúria azonban mégis jogszerűnek tekintette.

A Fővárosi Törvényszék és a Kúria tehát három esetben hagyta figyelmen kívül a jogalkotói célt, az egyoldalú módosítás korlátozásához fűződő közérdeket:

- A jogalkotó a pénzforgalmi szolgáltatót kívánta a PTI-vel terhelni, aki azt csak a Hpt. előírásai megtartásával háríthatta át a fogyasztókra. A bíróságok tévesen értelmezték a Pti. tv. az áthárítást tiltó rendelkezésének hiányát úgy, hogy a jogalkotó nem tilalmazza a PTI áthárítását, miután ennek korlátait a Hpt. rögzítette. Amennyiben a jogalkotó ezen szabályok alkalmazását mellőzni kívánta volna, erről akár a Hpt. módosításával, akár a Pti. tv.-ben rendelkezett volna.
- A bíróságok tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy a Hpt. 210. § (12) bekezdése még az ügyfelek hátrányára sem tiltja a díjak számítási módjának egyoldalú megváltoztatását, miután a jogszabály szövegéből egyértelműen kitűnik azon jogalkotói cél, hogy a szerződésben kikötött díjak egyoldalúan csak akkor módosíthatóak a számítási mód megváltoztatásával, ha az ügyfélre nem hátrányosak. A Fővárosi Törvényszék ítéletében is szereplő példa mutatja, hogy már a módosított díj fix része is magasabb volt, mint az eredeti fix összegű díj, tehát ez az ügyfelek számára egyértelműen hátrányos volt a módosítás (de jogsértővé természetesen csak a %-os rész bevezetésével, azaz a számítási mód megváltoztatásával vált). A bíróság ezáltal nem jogot alkalmazott, hanem jogot alkotott.
- A Hpt.-ből nem következik azon jogalkotói szándék, hogy a díjemelés az erre okot adó körülmény mértékéig még a számítási mód megváltoztatásával is jogszerű, miután a Hpt. 210. § (12) bekezdése ezen körülménytől függetlenül, az ok vizsgálata nélkül tiltja a számítási mód megváltoztatását.

A fentiek alapján a bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a törvényi rendelkezések célja az ügyfelek védelme, tehát az, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók egyoldalúan csak korlátok között háríthassák át költségeiket a fogyasztókra, tehát a *pacta sunt servanda* elve érvényesülhessen.

b) új díj bevezetése

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében az indítványozó határozatának az új díj megállapítása tilalmának megsértését megállapító és szankcionáló rendelkezéseit hatályon kívül helyezte és az indítványozót e körben új eljárás lefolytatására utasította. A bíróság abból indult ki, hogy az indítványozó nem vitatta, hogy a díjmentes szolgáltatások a felperes és az ügyfelei között létrejött szerződésben szerepelt, *„így ellentétben az alperesi állásponttal, a felperes egy meglévő a Pti hatálybalépése előtt ingyenesen biztosított szolgáltatásnak a díját emelte meg és nem egy eddig a felek közötti jogviszonyban nem létező új díjat, költséget vezetett be”*. A bíróság álláspontja szerint az új díj bevezetése azt jelenti, hogy a felperes új szolgáltatáshoz kapcsolódóan számol fel olyan díjat vagy költséget, amely korábban nem merült fel. A felperes tehát nem új díjat vezetett be, *„hanem egy meglévő díjmentes szolgáltatását tette díjkötelessé”*, amelyet a Hpt. 210. § (12) bekezdése nem tilt *„annak érdekében is, hogy a szolgáltatás és annak ellenértéke között a szerződés megkötésekor kialakult értékegyensúly fennmaradjon”*. A bíróság hivatkozott továbbá a fogyasztói kölcsönszerződésben pénzügyi intézmény által alkalmazott általános szerződési feltételekben szereplő egyoldalú szerződésmódosítási jog tisztességtelenségéről szóló 2/2012. (XII. 10.) PK véleményre. Az elsőfokú bíróság az indítványozót új eljárás lefolytatására, a hivatkozott PK véleményben foglaltak vizsgálatára kötelezte.

A döntéssel szemben az indítványozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben mind az ingyenes szolgáltatás visszerhes jellegével kapcsolatos döntés megalapozottságát, mind a polgári jogi jellegű PK vélemény közigazgatási eljárásban történő alkalmazhatóságát vitatta. A Fővárosi Törvényszék ítéletében az indítványozó fellebbezését elutasította, de az elsőfokú bíróság döntését megváltoztatta és az új eljárásra kötelezést mellőzte. A Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a díj mind a törvény felfogásában, mind hétköznapi értelemben is valamilyen szolgáltatás ellentételezésének kifejezése, amely lehet számszerűen leírt vagy matematikai művelettel előállítható összeg. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a díj (és ezzel összefüggésben az új díj) csak egy szolgáltatás ellenszolgáltatásaként értelmezhető. A szerződésben díj önmagában nem állhat, csak azzal a szolgáltatással együtt nevesíthető, amelyre vonatkozik. Ezzel szemben a szerződésben a szolgáltatás önmagában is értelmezhető. *„Az a körülmény azonban, hogy egy szerződés a szolgáltatás ellenszolgáltatását ingyenesként, összegszerűen meg nem jelöltként, avagy 0 forintként jelöli meg, nem jelenti azt, hogy a szolgáltatásnak ne lenne ellenértéke, csak azt jelzi, hogy arra a szolgáltatást nyújtó meghatározott összeg formájában nem tart igényt. [...] Az azonban egyetlen hitelintézettől sem várható el, hogy ingyenesen, díjmentesen, avagy 0 forintért mást terhelő olyan illetéket vállaljon át, amely saját üzemi működési körén kívül, a szerződés megkötését követően merül fel. A Hpt. 210. §-ának (12) bekezdésében a jogalkotó a szerződésbe új díj bevezetését tilalmazza, azaz egy meglévő szerződésnek olyan szolgáltatással és ahhoz kapcsolódó díjjal történő kibővítését,*

amely a szerződő felek eredeti megállapodásában nem szerepelt.” A Törvényszék így arra a következtetésre jutott, hogy a korábban ingyenes, díjmentes vagy 0,- Ft összegű szolgáltatásnak a Pti. tv. hatályba lépését követően ügyfél által fizetendő díjhoz kötése nem minősült új díj bevezetésének. Miután az új díj a PTI összegén belül maradt, az indítványozó új eljárását nem tartotta szükségesnek. A Törvényszék az elsőfokú bíróságnak a PK véleményre vonatkozó álláspontjával kapcsolatban nem foglalt állást.

A döntéssel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria ítéletében a felülvizsgálati kérelmet elutasította és a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Kiemelte, nem volt vitás, hogy a felperes és az ügyfelei között létrejött szerződésben a felek abban állapodtak meg, hogy egyes szolgáltatások ellenszolgáltatása az adott időpontban 0,- forintos, ingyenes, díjmentes volt. Mivel azonban minden szerződés tartalmazta a szerződés egyoldalú módosítására vonatkozó rendelkezéseket is, ez magában hordozta annak lehetőségét, hogy ez a díjmentesség, ingyenesség nem marad változatlan. A Kúria ebből arra a következtetésre jutott, hogy ezen szolgáltatások valójában visszterhesek voltak, hiszen azokhoz ellenérték kapcsolódott, csupán annak mértéke tekintetében meg a felek ingyenességben, díjmentességben vagy 0,- Ft összegben. A díjmódosítás lehetőségéből következik a tényleges díj megállapítására vonatkozó jog. A Kúria ítéletében kiemelte, hogy, „a Hpt. 210. § (12) bekezdése nem általánosságban tiltja a díjak bevezetését, függetlenül attól, hogy a díjakért nyújtott szolgáltatás szerepel-e a szerződésben, mert ha így lenne, a Hpt. 210. § (11) bekezdésében írt eljárási rend és jogosultság nem érvényesülhetne.” A Fővárosi Törvényszék döntésével egyezően a Kúria nem tekintette új díjnak a 0,- Ft-os díj megemelését, ha a jogcímet, szolgáltatást a szerződés már tartalmazza. A Kúria álláspontja szerint „a Hpt. 210. §-ának (12) bekezdésében a jogalkotó a szerződésbe új díj bevezetését tilalmazza, azaz egy meglévő szerződésnek olyan szolgáltatással és ahhoz kapcsolódó díjjal történő kibővítését, amely a szerződő felek eredeti megállapodásában nem szerepelt.”

Álláspontunk szerint a Fővárosi Törvényszék és a Kúria két okból sérti az Alaptörvény 28. cikkét:

- a józan észnek mond ellent azon értelmezés, miszerint a díjmentes/ingyenes szolgáltatásnak is van díja;
- ellentétes a jogalkotói céllal azon értelmezés, miszerint a törvény csak az új szolgáltatások esetében tiltja új díj bevezetését.

Az első megállapítás tekintetében a bírósági álláspont helyességét álláspontunk szerint az alábbiak cáfolják:

Miután a törvényi szabályozás az új díj bevezetését tiltja, az indítványozó alapvető kérdésnek azt tekintette, hogy a „díjmentes”, „jutalékmentes”, „ingyenes”, „0,- Ft” és „0,- EUR” megjelölés (az egyszerűség kedvéért a továbbiakban összefoglalóan a „díjmentes” kifejezést használjuk mindezen megjelölésekre) tényleges díjat, vagy a szolgáltatás ellenértékének hiányát jelenti-e, ezáltal meglévő díj megemelésére vagy új díj bevezetésére kerül-e sor. A vizsgálat középpontjában tehát a díj fogalma állt, amelynek vizsgálni kell mind a jogszabályokban lefektetett, mind a hétköznapi életben elfogadott jelentését.

Az indítványozó a Pft. 10. § (1) bekezdésének ca) pontja, 13. §-a, Pft. 14. § (1) bekezdésének h) pontja, 22. § (1) bekezdésének b) pontja, 23. § (1) bekezdésének c) pontja, 25. § (1) bekezdésének b) és d) pontjai és 32. § (1) bekezdése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezések a díj fogalmát egyértelműen a fizetési kötelezettséggel azonosítják, vagyis a Pft. fogalomrendszerében díj fizetési kötelezettség nélkül nem értelmezhető. Miután a „díjmentes” szolgáltatás nem jár tényleges fizetési kötelezettséggel (vagy más ellenszolgáltatásként értelmezhető kötelezettséggel), az a Pft. alkalmazásában nem tekinthető díjnak. A felperes gyakorlata is ez volt, a bankszámlakivonatokon 0,- Ft összegű tételeket nem szerepeltetett.

A gyakorlatban három esetkör merül fel a hirdetmény/kondíciós lista tartalmával kapcsolatosan:

- 1) A pénzforgalmi szolgáltató megjelöli a szolgáltatást és annak fizetendő díját: ebben az esetben egyértelműen bevezetett díjról van szó, amely megemelhető.
- 2) A hirdetmény nem tartalmazza az adott szolgáltatást: ebben az esetben a rögzített díj hiányából az következik, hogy ha a pénzforgalmi szolgáltató mégis nyújt ilyen szolgáltatást, ezen szolgáltatás díjmentes, ilyen esetben nincs megemelhető díj, új fizetési kötelezettségnél új díj bevezetése történik.
- 3) A pénzforgalmi szolgáltató megjelöli a szolgáltatást, de azt díjmentesen kínálja: a pénzügyi szolgáltató ezzel hangsúlyozza/deklarálja a szolgáltatás ingyenességét, az ellenérték hiányát. Minden olyan változtatás, mellyel a deklarált ingyenes állapot megváltozik, vagyis ellenérték kerül megjelölésre, új fizetési kötelezettséget keletkeztet, így új díj bevezetésének minősül.

Az a körülmény, miszerint a kondíciós lista tartalmazza a szolgáltatást, nem jelenti automatikusan azt, hogy annak díja is van. Ahogy az a Hpt. – szintén ügyfélvédelmi szabálynak minősülő - 203. § (1) bekezdés c) pontjából is következik, a pénzügyi intézmény köteles az ügyfélfogadásra nyitva álló helyiségeiben hirdetményben közzétenni, valamint elektronikus kereskedelmi szolgáltatások nyújtása esetén folyamatosan és könnyen hozzáférhető módon, elektronikus úton is elérhetővé tenni a kamatokat, szolgáltatási díjakat, az ügyfelet terhelő egyéb költségeket, a késedelmi kamatokat, valamint a kamatszámítás módszerét. Tehát a hirdetménynek/kondíciós listának a szerződéskötéskor a szolgáltatás díját is tartalmaznia kell ahhoz, hogy a díj megemelhető legyen.

Ha korábban az ügyfelet nem terhelte fizetési kötelezettség, ennek bevezetése új díj bevezetésének minősül.

Miután a szabályozás lényege az, hogy a pénzügyi intézmény a fogyasztó szerződéskötéskor vállalt terhet egyoldalúan növelheti, azonban új terhet nem vezethet be, díjról akkor beszélhetünk, ha a fogyasztó oldalán már a szerződéskötéskor kimutatható valamilyen kötelezettség az adott szolgáltatás igénybevételével összefüggésben. A hirdetmény/kondíciós lista szerepe elsődlegesen az, hogy rögzítse és a fogyasztókat tájékoztassa a felperes szolgáltatásával szemben nyújtandó ellenszolgáltatásokról, jellemző módon a fizetési kötelezettségeikről. A kötelelem fogalmát a jogirodalom kidolgozta, így az valamely dolog adására, tevékenységre, tevékenységtől való tartózkodásra vagy más magatartásra irányulhat (ld. a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V.

törvény 6:1 § (2) bekezdés). Megállapítható, hogy a díjmentesség kötelelemnek, így ellenszolgáltatásnak nem tekinthető. Az ellenszolgáltatás hiánya az adott szolgáltatást az ingyenes kategóriába sorolja, amelyet a jogirodalom ismer és megkülönböztet a visszterhes szolgáltatásoktól. Ellenszolgáltatás hiányában annak mértéke sem értelmezhető, vagyis azon álláspont, miszerint a „díj” bevezetésre került és csak a mértéke került megemelésre, nem megalapozott. A deklaráltan ingyenes szolgáltatás az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségére tekintettel sem válik visszterhessé, hiszen a díjazás bevezetését maga a Hpt. 210. § (12) bekezdése zárja ki.

Az indítványozó a díj jogszabályban rögzített fogalmán túl vizsgálta annak bankszakmai, illetve hétköznapi jelentését is.

A Magyar Bankszövetség által 2012-ben kiadott „Hitelintézeti fogalomtár” alapján díj „a bank által nyújtott szolgáltatás teljesítéséért felszámított pénzösszeg. A díj lehet: fix összegű, %-ban meghatározott, minimális-maximális, sávban rögzített, fel nem számított, akciós, stb., illetve ezek kombinációja, a bank által meghatározott módon és mértékben. A díj minden esetben a fizetési művelettel érintett bankszámla-tulajdonost terheli. A díjat általában a kondíciós lista/hirdetmény tartalmazza.” A definícióból kitűnik, hogy a díj fogalmi eleme az, hogy felszámításra kerül, az terheli a bankszámla-tulajdonost. A „fel nem számított díj” abban az esetben értelmezhető, ha rögzítésre kerül, hogy a bankszámla-tulajdonos milyen időtartamra milyen összeg tekintetében mentesül a fizetési kötelezettség alól (pl. ha az „akciós” bankszámla a megnyitását követően előre meghatározott időtartamig ingyenes, majd a meghatározott időtartam elteltét követően a már a szerződéskötéskor ismert díjat kell fizetni). Ebben az esetben tehát a fizetendő díj a szerződéskötéskor rögzítésre kerül (a díj az összege nem 0,- Ft), csupán a fogyasztó meghatározott időre mentesül annak megfizetése alól.

Ha a fogyasztói döntések alapjainak meghatározása céljából a díj hétköznapi fogalmát vizsgáljuk, szintén arra a következtetésre jutunk, hogy a díj fogalma a fizetési kötelezettségtől nem választható el. Két különböző értelmező szótár a díj fogalmát a kifizetéssel azonosítja. Az első meghatározás szerint a díj *„kifizetett pénzösszeg, amit egy termékért vagy szolgáltatásért csereként adunk, költség, ár”*. Egy másik meghatározás szerint díj *„valaminek az igénybevételéért kifizetett összeg”*. Megállapítható tehát, hogy a díj fogalma nem választható el a fizetési kötelezettségtől, ennek hiányában díjról nem beszélhetünk.

Az indítványozó fogyasztóvédelmi hatóságként jár el, a célja az, hogy a felügyelt pénzügyi intézmények a termékeik szabályozása során egyértelmű fogalmakat használjanak, ne forgassák ki a szavakat hétköznapi jelentésükből, figyelemmel arra is, hogy a ha az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződés tartalma nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel meghatározójával szerződő fél, illetve a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni.

A második megállapítás (a törvényi tilalom csak új szolgáltatásokra vonatkozik) téves jellege abból következik, hogy a Hpt. 210. § (12) bekezdése díjról rendelkezik, szolgáltatásról azonban nem. A **törvény szövege tehát nem köti az új díj bevezetésének tilalmát új szolgáltatás bevezetéséhez.** A

Kúria ítéletében rögzített állásponttal szemben tehát a törvény **általánosságban tiltja** az új díj bevezetését, függetlenül attól, hogy az új vagy korábban már deklarált szolgáltatáshoz kötődik-e. A tilalom új szolgáltatásokhoz kötöttsége a Hpt. 210. § (11) bekezdéséből sem következik, miután ezen jogszabályhely csak az egyoldalú szerződésmódosítás tárgyi feltételét, az ok-lista meglétét köti ki. A szabályozásnak kifejezetten a meglévő szolgáltatás esetében van értelme: ami a szerződéskötéskor nem díjköteles, később se váljon azzá.

Megállapítható tehát, hogy mind a Fővárosi Törvényszék, mind a Kúria

- olyan szűkítő értelmezésre alapozta a döntését, amely a jogszabályban nem szerepel (a Hpt. a tilalmat nem köti új szolgáltatáshoz), ezáltal nem jogot alkalmazott, hanem jogot alkotott,
- figyelmen kívül hagyta szavak hétköznapi és jogi jelentését (a díjmentes nem azt jelenti, hogy a szolgáltatás díjköteles, csak a díjnak nincs mértéke)

így döntésük a jogalkotói céllal valamint a józan ész követelményével nyilvánvalóan ellentétes.

c) Összefoglalás

A Fővárosi Törvényszék és a Kúria döntései tehát figyelmen kívül hagyja azon az ügyfelek védelmére irányuló, a közjó érdekeit szolgáló jogalkotói célt, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók új kötelezettségek (új díjtételek) bevezetésével, illetve a számítási mód megváltoztatásával egyoldalúan ne tehessék a fogyasztók helyzetét terhesebbé, azaz a hosszú távú szerződések esetében a körülmények változásának terheit a felek közösen viseljék.

Álláspontunk szerint megállapítható, hogy nem csupán arról van szó, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Kúria nem fogadta el az indítványozó jogi álláspontját, hanem döntésével szembehelyezkedett a Hpt. egyértelmű céljával, azt figyelmen kívül hagyta, a leírt jogszabályhely helyett saját szabályt alkalmazott, kvázi jogot alkotott. Az indítványozó szerint a jelen indítványban megjelölt bírósági döntések sértik a hatósági és bírói jogalkotás tilalmát és a tisztességes eljáráshoz való jogot. A Hpt. kógens jogszabálynak tekinthető, de mind a Fővárosi Törvényszék, mind a Kúria annak olyan tartalmat tulajdonított, amelyet az tételesen nem tartalmaz, ezáltal sérült az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga a fent megjelölt két jogkérdés tekintetében.

Az indítványozó jogi álláspontjának elfogadása nem jár azzal a következménnyel, hogy a pénzforgalmi szolgáltató beláthatatlan ideig a korábbi kondíciók szerint köteles a szolgáltatást nyújtani, ugyanis – amennyiben annak fenntartása már nem áll érdekében – jogában áll az adott számlacsomagot megszüntetni és az ügyfeleknek új szerződést kínálni. Természetesen ez azzal jár, hogy újra indul a verseny a fogyasztókért, tehát az indítványozó álláspontja szerinti jogértelmezés a fogyasztók érdekeit is szolgálja, de egyidejűleg nem vezet a piacgazdasági körülmények között nyilvánvalóan elfogadhatatlan következményekhez sem.

A Kúria ítéletében helyesen állapította meg, hogy a hivatkozott törvényhelyek fogyasztóvédelmi célú rendelkezések. Mindezek ellenére egy kifejezetten fogyasztóellenes értelmezést alkalmazott, így a

bírósági döntés a bíróság által is felismert, az ítéletben is rögzített általánosabb jogalkotói célnak sem felel meg.

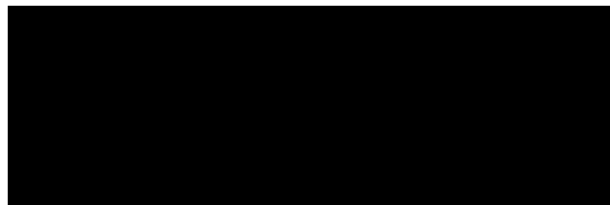
Mindezek alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.III.37.859/2015/7. számú ítéletét – az indítványozó határozatát hatályon kívül helyező és az indítványozót új eljárásra utasító döntés tekintetében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 28.K.31.477/2014/13. számú ítéletére, valamint a Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.030/2015/6. számú jogerős ítéletére is kiterjedő hatállyal – megsemmisíteni szíveskedjen, miután a jogalkotói cél egyértelmű figyelmen kívül hagyása és a józan ésszel ellentétes értelmezés a jogorvoslatot kiüresítette és látszólagossá tette, továbbá a bíróság nem jogot alkalmazott, hanem jogot alkotott döntésében. Az alaptörvényellenesség a bírói döntés lényegét érintette. A bírósági jogszolgáltatásnak és ezen belül a jogorvoslat ugyanis csak addig van értelme, amíg a bíróság a jogalkotó által elfogadott jogszabályi rendelkezéseket – annak céljára is tekintettel – alkalmazza.

5) További nyilatkozatok

Az ügyben felülvizsgálati eljárás, perújítás nincs folyamatban. Mindazonáltal jelezzük, hogy különböző bírósági fórumok előtt több olyan – a jelen ügytől független, más felügyelt szervezet ügyében hozott határozat felülvizsgálatára irányuló – per van folyamatban, amely a jelen ügyben is vizsgált jogkérdéssel érintett, így a jogalkalmazók tevékenységét, a folyamatban levő ügyek mielőbbi lezárását nagymértékben elősegítené, ha a Tisztelt Alkotmánybíróság döntését a lehető legrövidebb időn belül meghozná.

Kelt: Budapest, 2016. április 22.

Magyar Nemzeti Bank
indítványozó

Mellékletek:

1. jogtanácsosi igazolvány másolata
2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok: a hivatkozott bírósági ítéletek és az indítványozó perbeli érdemi ellenkérelme, fellebbezése, felülvizsgálatai kérelme valamint határozata
3. Adatkezelési nyilatkozat